

Adéu als jubilats alemanys en vacances perpètuas

L'època de les jubilacions anticipades i promogudes per l'estat va passar a la història a Alemanya des que va quedar clar que la piràmide demogràfica no s'invertiria més a favor dels naixements i, també, que la situació del mercat laboral no permetia pensar a fomentar noves entrades d'immigrants per afegir-se a la massa de contribuents nacionals.

Sota els setze anys de govern de Helmut Kohl es va tractar a cos que vols els jubilats com a espècie electoral protegida per als conservadors. El seu successor, el socialdemòcrata Gerhard Schröder, va començar a retallar pensions i prestacions a aquest sector, vist l'enorme dèficit acumulat pel sistema social i que Alemanya ja no es podia permetre un col·lectiu d'uns vint milions de jubilats de luxe. Ara, la gran coalició d'Angela Merkel s'ha emancipat de la línia del patriarca Kohl també en la qüestió de les jubilacions. Dels 65 anys, com a edat per passar a la jubilació, es passarà gradualment als 67, per decisió del Govern actual.

La generació actual de contribuents a la Seguretat Social alemanya haurà de treballar més temps i cobrarà menys quan es retiri, perquè paral·lelament a l'augment de l'edat de jubilar-se s'han anat abaixant –oficialment, congelant– els nivells de les pensions: aquesta és la realitat acceptada tant pel ciutadà com pels governs socialdemòcrata-verd de Schröder, primer, i conservador-socialdemòcrata de Merkel, ara.

El tòpic dels jubilats alemanys en vacances perpètuas al sol de Mallorca o Alacant s'ha extingit. A més, si durant dècades l'estat va patrocinar les jubilacions anticipades, amb l'argument que s'havia de fomentar la feina als joves,

el Govern de Schröder va posar fi a aquesta pràctica l'any 2004, amb l'anomenada "reforma sostenible" del sistema de pensions. L'objectiu era adaptar la Seguretat Social a la realitat d'una societat cada cop més "envellida", amb menys contribuents i més població laboralment inactiva. De manera gradual, es van suprimir les fórmules de jubilació anticipada –és a dir, només s'acceptaven les que havien quedat prèviament pactades entre empresa i treballador, dins els corresponents plans de sanejament o acomiadaments dits socialment suportables–.

El propòsit de l'equip de Schröder era fer que l'edat real de jubilació s'acostés al màxim possible a l'edat legal, 65 anys. En la pràctica, la mitjana d'edat a la qual el ciutadà alemany passava a pensionista estava per sota dels seixanta anys.

D'aquest pla de no tocar l'edat oficial, sinó de limitar-se a convertir-la en real, s'ha passat ara a apujar-la als 67 anys, tal com va aprovar aquest mes de març el Parlament. Serà un augment gradual, que començarà a fer-se efectiu a partir del 2012, en què els qui es retirin hauran de treballar fins als 65 i un mes. A partir d'aquí, s'apujarà el graó fins arribar-se als 67, l'any 2029. En quedaran exempts els qui hagin cotitzat durant 45 anys, que podran percebre la jubilació plena als 65 anys. El que no explica ningú, critiquen sindicats i esquerra, és qui donarà feina als treballadors de més de 50 o 55 anys, ja que actualment no hi ha oferta laboral per a aquest sector.

La reforma dels 67 anys s'ha aprovat fa unes poques setmanes i ja ha aparegut qui diu que no n'hi ha prou. L'alcalde governador de Berlín, ciutat-estat a més de capital, el socialdemòcrata Klaus Wowereit, va obrir la setmana passada de nou la caixa dels trons amb la proposta de treballar fins als setanta anys. "No tothom –va aclarir–, ni tampoc a jornada sencera". Però perquè no podem "començar a plantejar-nos la possibilitat que, a partir dels seixanta anys, es treballi a mitja jornada, durant deu anys més, va dir Wowereit. Per afrontar la realitat de l'envelliment de la població cal pensar en fórmules com aquesta, va afegir.

Gemma C. Serra